

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Jana Jiráska, Ph.D. a Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. v právní věci

žalobce: **EDHESSA s.r.o.**, IČ 27863816
sídlem Biskoupky 33, PSČ 664 91

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2020, č. j. 44904-20/5100-41456-711994,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj (dále „správce daně“) ze dne 7. 5. 2020, č. j. 1947713/20/3012-52522-709400, a kterým bylo rozhodnutí správce daně žalovaným potvrzeno.

2. Správce daně svým rozhodnutím ze dne 7. 5 2020 nepřiznal žalobci úrok z neoprávněného jednání správce daně podle § 254 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), ve znění účinném do 31. 12. 2020.

II. Vyjádření účastníků

3. V podané žalobě žalobce uvedl, že posouzení správnosti napadeného rozhodnutí souvisí s otázkou správnosti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2020, č. j. 20990/20/5300-21442-712895, a jemu předcházejícího rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 24. 5. 2016, č. j. 2143571/16/3203-50524-8020370, kterým bylo zastaveno řízení zahájené dodatečným daňovým přiznáním žalobce ze dne 26. 4. 2016, ve kterém žalobce opětovně uplatnil nadměrný odpočet DPH za zdaňovací období 2. čtvrtletí roku 2007 dle § 106 odst. 1 písm. d) daňového řádu. Žalobce proto brojil proti napadenému rozhodnutí námitkami v souvislosti s posouzením toho, zda žalovaný a Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj řádně znovu posoudili otázku zastavení řízení podle závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 26. 9. 2019, č. j. 2 Afs 316/2018-35). Podle názoru žalobce rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 24. 5. 2016 není posledním rozhodnutím o stanovení daně, tím není ani dodatečný platební výměr ze dne 4. 3. 2011, č. j. 63988/11/290511706025, „neboť rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj č. j. 1947713/20/3012-52522-709400 ze dne 7. 5. 2020 bylo bezpochyby vydáno po marném uplynutí objektivní prekluzivní lhůty pro stanovení daně dle ust. § 148 odst. 5 DŘ, přičemž dle žalovaného bylo nabrázeno právě rozhodnutím Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 24. 5. 2016 č. j. 2143571/16/3203-50524-8020370 (viz bod /22/ odůvodnění rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství č. j. 44904/20/5100-41456-711994 ze dne 27. 11. 2020).“ Podle žalobce je totiž poslední známou daní nadměrný odpočet uplatněný dodatečným daňovým přiznáním ze dne 26. 4. 2016 a tento nárok zakládá i akcesorický nárok na úrok z neoprávněného jednání správce daně.
4. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Uvedl, že námitky stran nerespektování závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu se týkají rozhodnutí o odvolání ve věci dodatečného platebního výměru, nikoliv napadeného rozhodnutí. Podle žalovaného nebyla naplněna žádná z podmínek pro vznik nároku na úrok z neoprávněného jednání správce daně. Tvrzené uplynutí lhůty pro stanovení daně je pro posouzení vzniku nároku na úrok z neoprávněného jednání správce daně irelevantní.

III. Posouzení věci

5. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O žalobě soud rozhodl za podmínek § 51 s. ř. s. bez nařízení jednání.
6. Podstatou nyní napadeného rozhodnutí je otázka zákonnosti nepřiznání úroku z neoprávněného jednání správce daně, kterého se žalobce domáhal dle § 254 daňového řádu ve znění účinném do 31. 12. 2020.
7. Podle § 254 odst. 1 daňového řádu ve znění účinném do 31. 12. 2020, dojde-li ke zrušení, změně nebo prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně z důvodu nezákonnosti nebo

z důvodu nesprávného úředního postupu správce daně, náleží daňovému subjektu úrok z částky, která byla daňovým subjektem uhrazena na základě tohoto rozhodnutí nebo v souvislosti s tímto rozhodnutím, který odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí, a to ode dne následujícího po dni splatnosti nesprávně stanovené daně, nebo došlo-li k úhradě nesprávně stanovené daně později, ode dne její úhrady. Tento úrok nevzniká v případě peněžitého plnění v rámci dělené správy.

8. Podle § 254 odst. 3 daňového řádu v tomtéž znění úrok přiznaný podle tohoto ustanovení správce daně předepíše na osobní daňový účet do 15 dnů ode dne účinnosti rozhodnutí, kterým bylo rozhodnutí o stanovení daně zrušeno, změněno nebo prohlášeno za nicotné, anebo ode dne prohlášení neoprávněného vymáhání.
9. Podle § 254 odst. 4 daňového řádu v tomtéž znění, vznikne-li v důsledku zrušení, změny nebo prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně, jakož i v důsledku neoprávněného vymáhání, vratitelný přeplatek, vrátí jej správce daně bez žádosti ve lhůtě podle odstavce 3.
10. Po přezkoumání všech skutkových okolností vyplývajících ze správního spisu dospěl soud k závěru, že podmínky pro přiznání úroku z neoprávněného jednání správce daně v nyní projednávané věci nebyly naplněny.
11. Z napadeného rozhodnutí vyplývá (a žalobcem není zpochybňován) následující skutkový stav. Ve vztahu k DPH za zdaňovací období 2. čtvrtletí 2007 nárokoval žalobce dodatečným daňovým přiznáním ze dne 20. 4. 2009 nadměrný odpočet ve výši 24 846 572 Kč, přičemž rozhodnutím Finančního úřadu Brno III (dodatečný platební výměr ze dne 4. 3. 2011, č. j. 63988/11/290511706025) byl žalobci doměřen rozdíl oproti poslední známé dani ve výši 0 Kč. Toto rozhodnutí bylo potvrzeno rozhodnutím Finančního ředitelství v Brně ze dne 3. 12. 2012, č. j. 18230/12/1303-703609. Žalobce využil veškeré nástroje soudního přezkumu, nicméně žaloba ke Krajskému soudu v Brně byla zamítnuta a následně byla odmítnuta jak kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu, tak i ústavní stížnost k Ústavnímu soudu ČR.
12. Neúspěšně se žalobce domáhal i povolení obnovy nalézacího řízení za citované zdaňovací období.
13. Následně žalobce podal druhé dodatečné daňové přiznání, a to dne 26. 4. 2016. Řízení o druhém dodatečném daňovém přiznání zastavil Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj rozhodnutím ze dne 24. 5. 2016, č. j. 2143571/16/3203-50524-8020370, podle § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu a žalovaný k odvolání žalobce rozhodnutím ze dne 20. 12. 2016, č. j. 57243/16/5300-21442-711315, změnil výrok prvostupňového rozhodnutí tak, že se řízení zastavuje dle § 106 odst. 1 písm. d) daňového řádu. Toto rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem rozsudkem ze dne 26. 9. 2019, č. j. 2 Afs 316/2018-35, poté, co Krajský soud v Ostravě žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl.
14. Opětovně poté žalovaný rozhodl rozhodnutím ze dne 15. 6. 2020, č. j. 20990/20/5300-21442-712895, tak, že shodně jako předcházejícím rozhodnutím zastavil řízení o dodatečném platebním výměru. Žaloba proti tomuto rozhodnutí byla Krajským soudem v Ostravě zamítnuta (rozsudek ze dne 28. 1. 2021, č. j. 25 Af 96/2020-48) a následně byla Nejvyšším správním soudem zamítnuta i kasační stížnost žalobce, a to rozsudkem ze dne 8. 12. 2023, č. j. 5 Afs 43/2021-91.

15. Návrh na přiznání a předepsání úroku z neoprávněného jednání správce daně podal žalobce dne 24. 3. 2020. Za neoprávněné jednání správce daně považoval jednání správce daně v souvislosti s doměřením DPH za zdaňovací období 2. čtvrtletí roku 2007. Návrh byl shora uvedenými rozhodnutími správce daně a žalovaného zamítnut.
  16. Ze shora citovaného § 254 odst. 1 daňového řádu ve znění účinném do 31. 12. 2020 vyplývá, že podmínkou pro přiznání úroku z neoprávněného jednání správce daně je a) zrušení, změna nebo prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně z důvodu nezákonnosti nebo z důvodu nesprávného úředního postupu správce daně a b) úhrada částky na základě tohoto rozhodnutí nebo v souvislosti s tímto rozhodnutím. Z takto zaplacené částky náleží daňovému subjektu úrok.
  17. Žalovaný v napadeném rozhodnutí správně poukázal na to, že podmínka b) je splněna i v případě, že stát neoprávněně nevyplatí daňovému subjektu např. částku nadměrného odpočtu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu citované v žalobou napadeném rozhodnutí).
  18. Mezi stranami není předmětem sporu to, že by žalobce zaplatil v důsledku nesprávného postupu správce daně nesprávně vyměřenou částku daně. Naopak sporné je to, zda náleží žalobci úrok z neoprávněně zadržovaného nadměrného odpočtu DPH.
  19. Poslední daňová povinnost žalobce za 2. čtvrtletí roku 2007 před podáním druhého dodatečného daňového přiznání byla stanovena ve výši 0 Kč a veškeré opravné prostředky proti tomuto stanovení daně byly žalobcem neúspěšně vyčerpány. Lze mít tedy za postavené na jisto, že ke dni 26. 4. 2016 byla daňová povinnost žalobce ze předmětné zdaňovací období 0 Kč.
  20. Posléze podal žalobce druhé dodatečné daňové přiznání a řízení o něm bylo opakovaně zastaveno. Právě v pořadí první, zrušené, rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení je tím rozhodnutím, na které žalobce poukazuje jako na nesprávný postup správce daně, který by měl ve spojení s dodatečným daňovým přiznáním zakládat titul pro přiznání úroku dle § 254 daňového řádu v tehdy účinném znění.
  21. Pro účely posuzované věci je proto klíčové posouzení, zda rozhodnutí o zastavení řízení naplňuje podmínky § 254 odst. 1 ve shora citovaném znění.
  22. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 3. 2023, č. j. 5 Afs 399/2020-70, k pojmu rozhodnutí o stanovení daně uvedl: *„Ze systematického i teleologického výkladu totiž plyne, že jde o rozhodnutí, jímž se daň stanoví, a to zejm. v nalézacím řízení (srov. Kaniová, L. Daňový řád. Komentář. In. ASPI). Z ustanovení § 147 daňového řádu v rozhodném znění plyne, že správce daně v nalézacím řízení stanoví daňovému subjektu daň rozhodnutím, které se označuje jako platební výměr, dodatečný platební výměr nebo hromadný předpisný seznam; tato rozhodnutí se neodůvodňují. Stěžovatelce však lze nepochybně dát za pravdu v tom, že judikatura Nejvyššího správního soudu přinesla určité rozšíření rozsahu pojmu „rozhodnutí o stanovení daně“, které žalovaný v napadeném rozhodnutí nerefletoval.*
- [57] Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 26. 10. 2017, č. j. 5 Afs 27/2017-45, ve věci *Sev.en EC* vyložil pojem „rozhodnutí o stanovení daně“ tak, že „[p]řiznáním úroku je postihováno negativní jednání (nezákonný postup) správce daně v rovině nalézací při stanovení daně; není přitom rozhodné, jakým způsobem či postupem, či v jakém „dílčím“ daňovém řízení (vyměřovacím či doměřovacím) tak správce daně učiní; rozhodné je pouze, zda při stanovení daně postupoval *lege artis*. Neobstojí tak názor žalovaného, potažmo krajského soudu, že rozhodnutím žalovaného byly zrušeny dodatečné platební výměry, kterými fakticky nebyla žádná daň

stěžovateli vyměřena a předeepsána k úhradě, neboť tato byla stanovena ve výši nula, a že daň byla stanovena již v řízení vyměřovacím, a to na základě údajů uvedených stěžovatelem. Ve věci je podstatné, že správce daně na původně nesprávně stanovené dani setrval. Nejvyšší správní soud nevidí rozdíl v tom, zda správce daně daň nesprávně vyměří či zda setrvá (v doměřovacím řízení) na dani daňovým subjektem nesprávně (v řádném daňovém přiznání) uvedené a ubrazené“ (bod 48 citovaného rozsudku). Je potřeba zdůraznit, že ratio decidendi tohoto rozsudku se týká odlišování vyměřovacího a doměřovacího řízení jako dvou procedur vedoucích ke stanovení daně. Dále z rozsudku NSS ze dne 6. 5. 2021, č. j. 10 Afs 382/2020-51, č. 4202/2021 Sb. NSS, Elektrárny Opatovice, na nějž stěžovatelka taktéž odkazovala, bylo dovozeno řetězení úroků ve smyslu § 254 odst. 1 daňového řádu, kdy jistinu prvotního úroku představoval úrok z neoprávněného jednání správce daně, který správce daně řádně a včas nepředepsal, ačkoliv tak učinit měl.“

23. Ve vztahu k nyní projednávané věci jsou podstatné závěry soudů k rozhodnutí o zastavení řízení o v pořadí druhém dodatečném daňovém přiznání žalobce. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2023, č. j. 5 Afs 43/2021-91, lze k průběhu tohoto řízení citovat: „[35] Byť právní názor vyjádřený v tomto rozsudku týkající se běhu desetileté prekluzivní lhůty v případech obdobných i věci nyní posuzované byl překonán výše citovaným rozsudkem rozšířeného senátu a k otázce následků prekluze daně v případech, kdy k jejímu stanovení ve prospěch daňového subjektu nedošlo v důsledku uplynutí prekluzivní lhůty „zaviněného“ správcem daně, byl následně vydán (bez oslovení rozšířeného senátu) výše zmiňovaný rozporný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 12. 2022, č. j. 2 Afs 60/2021-23, závěr o možnosti, resp. dokonce nutnosti procesně ukončit daňové řízení i po uplynutí prekluzivní lhůty pro stanovení daně v pozdější judikatuře nijak zpochybněn nebyl. V nynějším případě žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 15. 6. 2020, č. j. 20990/20/5300-21442-712895, pravomocně zastavil řízení o opakovaném dodatečném daňovém přiznání stěžovatele ze dne 26. 4. 2016 podle § 106 odst. 1 písm. d) daňového řádu, tedy z důvodu překážky věci pravomocně rozhodnuté, neboť v souladu se závazným právním názorem vyjádřeným v předcházejícím zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2019, č. j. 2 Afs 316/2018-35, posoudil, zda stěžovatelem předložená usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 15. 2. 2016, č. j. 26 Co 337/2015-161, a Okresního soudu Brno – venkov ze dne 8. 12. 2014, č. j. 19 Nc 5458/2007-541, představovala změnu skutkového stavu, jež by opodstatnila vedení řízení o novém dodatečném daňovém přiznání stejného obsahu jako to předchází i přesto, že v řízení o tom původním již bylo daňovými orgány pravomocně rozhodnuto a jejich rozhodnutí byla soudně přezkoumána, a dospěl k negativnímu závěru. Ten žalovaný pečlivě odůvodnil a stejně tak učinil, jak vyplývá z výše uvedené rekapitulace, ohledně shodného závěru v napadeném rozsudku i krajský soud. Proti těmto závěrům přitom stěžovatel v nynější kasační stížnosti již ničeho nenamítá, Nejvyšší správní soud tedy pouze odkazuje na argumentaci žalovaného i krajského soudu, jak byla shrnuta výše a s níž se zdejší soud plně ztotožňuje.

[36] Rozhodnutí žalovaného o zastavení doměřovacího řízení podle § 106 odst. 1 písm. d) daňového řádu pro překážku věci pravomocně rozhodnuté tedy plně ob stojí, přestože, jak se zpětně ukázalo, bylo vydáno až po uplynutí prekluzivní lhůty pro stanovení daně, a to jednoduše proto, že jím daň nebyla stanovena. Na zákonnosti tohoto rozhodnutí o zastavení řízení nic nemění ani to, že ve světle výše citovaného rozsudku rozšířeného senátu mělo být řízení zastaveno i z druhého důvodu, tedy právě pro uplynutí prekluzivní lhůty pro stanovení daně, což lze podřadit pod § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu (v řízení nelze pokračovat z důvodů, které stanoví zákon; § 111 odst. 6 daňového řádu nebyl v tomto případě aplikovatelný, protože ani prvostupňový správce daně nevydal v tomto daňovém řízení meritorní rozhodnutí o stanovení daně). Na skutečnosti,

že řízení muselo být zastaveno, jakož ani na právním postavení stěžovatele, by se přidáním druhého zákonného důvodu pro toto zastavení nic nezměnilo, podstatné je, že zákonné podmínky pro zastavení řízení byly, jak uváděl i žalovaný, splněny.

*[37] Jen pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že „problém“ by nastal pouze v případě, pokud by žalovaný dospěl k závěru, že zmiňovaná rozhodnutí soudů v občanském soudním řízení představují změnu skutkového stavu oproti řízení o prvním dodatečném daňovém přiznání stěžovatele, a následně by v souladu s tehdejšími závaznými právními názory vyjádřenými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2019, č. j. 2 Afs 316/2018-35, byla stěžovateli daň nově doměřena (byť třeba opět v nulové výši). Takovému stanovení daně by totiž bránilo právě uplynutí prekluzivní lhůty, přičemž Nejvyšší správní soud by musel v pozdějším řízení přihlídnout k tomu, že jeho jinak (kasačně) závazný právní názor vyjádřený v rozsudku ze dne 26. 9. 2019, č. j. 2 Afs 316/2018-35, byl v tomto ohledu následně překonán rozsudkem jeho rozšířeného senátu ze dne 1. 11. 2023, č. j. 9 Afs 95/2021-64 (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2022, č. j. 1 Azs 16/2021-50, publ. pod č. 4321/2022 Sb. NSS, bod 41 a judikaturu tam citovanou). Tato úvaha je ovšem pouze hypotetická, neboť vzhledem ke stěžovatelem nezpochybnovanému závěru o překážce věci rozhodnuté potřeba nového stanovení daně na základě opakovaného dodatečného daňového přiznání stěžovatele nevyvstala. ... [39] V nynější věci se však Nejvyšší správní soud nemusí tímto rozparem ve své judikatuře zabývat ani se případně obracet na svůj rozšířený senát, neboť v posuzovaném řízení o opakovaném dodatečném daňovém přiznání stěžovatele ze dne 26. 4. 2016 byl dán samostatný důvod pro zastavení řízení spočívající v překážce věci rozhodnuté. **Po podání tohoto dodatečného daňového přiznání tedy neprobíhal postup k odstranění pochybností, s jehož neúčinností (resp. s neúčinností vytykácího řízení dle zákona o správě daní) z důvodu pozdější prekluze daně spojovaly Ústavní soud a Nejvyšší správní soud v uvedených rozhodnutích důsledky v podobě vyměření (případně doměření) daně v souladu s naposled podaným (dodatečným) daňovým přiznáním, neboť v posuzovaném řízení o opakovaném dodatečném daňovém přiznání stěžovatele jakákoli změna naposled známé daně, jak byla původním správcem daně nejprve vyměřena na základě řádného daňového přiznání stěžovatele a následně potvrzena doměřením nulové daně na základě stěžovatelova prvního dodatečného daňového přiznání, vůbec nepřicházela (vzhledem k překážce věci pravomocně rozhodnuté) v úvahu.**“*

24. Z uvedeného jsou jasně srozumitelné dvě pro nyní projednávanou věc podstatné skutečnosti, které konstatoval Nejvyšší správní soud. První z nich je, že rozhodnutím žalovaného o zastavení doměřovacího řízení daň nebyla stanovena. Druhou je skutkové zjištění z daného doměřovacího řízení, a to, že po podání dodatečného daňového přiznání neprobíhal postup k odstranění pochybností.
25. Na základě uvedených skutečností lze dospět k závěru, že rozhodnutí o zastavení řízení, ať už ve smyslu § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu (dle kterého zastavil řízení o dodatečném přiznání daně Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj), nebo § 106 odst. 1 písm. d) daňového řádu (dle kterého totéž řízení zastavil žalovaný), nepředstavuje rozhodnutí o stanovení daně.
26. Ačkoliv se uvedené závěry týkaly v pořadí druhého rozhodování žalovaného (a krajského soudu) o druhém dodatečném daňovém přiznání, totéž nutně musí platit i pro rozhodnutí, které předcházelo rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2019, č. j. 2 Afs 316/2018-35, neboť učiněné skutkové zjištění, že nebyl zahájen postup k odstranění pochybností, vychází z procesních úkonů Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj,

kteřé byly shodné pro obě navazující rozhodnutí žalovaného o odvolání proti rozhodnutí o zastavení řízení. V doplněném odvolacím řízení po vydání rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 2 Afs 316/2018 totiž došlo pouze k opětovnému posouzení, zda žalobcem doložená rozhodnutí obecných soudů představovala změnu skutkového stavu, jež by **opodstatnila vedení řízení o novém dodatečném daňovém přiznání stejného obsahu** jako to předchozí i přesto, že v řízení o tom původním již bylo daňovými orgány pravomocně rozhodnuto a jejich rozhodnutí byla soudně přezkoumána. Jak je patrné z výše uvedené rekapitulace, tak žalovaný i správní soudy dospěli k negativnímu závěru.

27. Soud se proto zcela ztotožňuje se závěry správce daně i žalovaného, že nebyla naplněna ani jedna z podmínek § 254 daňového řádu ve znění účinném do 31. 12. 2020, neboť rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 24. 5. 2016, č. j. 2143571/16/3203-50524-8020370, ve spojení s rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 12. 2016, č. j. 57243/16/5300-21442-711315, nepředstavovala rozhodnutí o stanovení daně. Jelikož nebylo rozhodováno o stanovení daně, tak v důsledku uvedených rozhodnutí nedošlo k neoprávněnému nevyplacení částky nadměrného odpočtu žalobci.
28. Z pohledu žalobní argumentace je jedinou spornou otázkou to, zda v důsledku prekluze práva doměřit daň za rok 2007 a podání druhého dodatečného daňového přiznání nastala situace, kdy žalobci náležel nadměrný odpočet dle dodatečného daňového přiznání, neboť orgány daňové správy v prekluzivní lhůtě o uplatněném nadměrném odpočtu nerozhodly. I tato otázka byla nicméně vyřešena Nejvyšším správním soudem v rozsudku ve věci sp. zn. 5 Afs 43/2021, jak je uvedeno výše. Ani tato část žalobní argumentace není proto důvodná. Důvody, které k této otázce uvedl ve svém rozhodnutí Nejvyšší správní soud, považuje zdejší soud za úplné a přesvědčivé, a proto nevyhověl ani dalšímu návrhu na přerušlení řízení v souvislosti s podanou ústavní stížností proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2023, č. j. 5 Afs 43/2021-91.

IV. Závěr a náklady řízení

29. S ohledem na vše shora uvedené soud shledal podanou žalobu nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
30. Výroky o nákladech řízení mají oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, a proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovaný měl v řízení plný úspěch, ale v souvislosti s tímto řízením mu žádné náklady nad rámec jeho administrativní činnosti nevznikly, a proto krajský soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. února 2024

Mgr. Petr Šebek v. r.
předseda senátu